

ת"פ (נתניה) 33684-03-24 - מדינת ישראל נ' חמזי יאסין

ת"פ (נתניה) 33684-03-24 - מדינת ישראל נ' חמזי יאסין/שלום נתניה

ת"פ (נתניה) 33684-03-24

מדינת ישראל

ע"י יחידת תביעות שלוחת נתניה

ב"כ עו"ד טל ניסנוב

נגד

חמזי יאסין

בית משפט השלום בנתניה

[29.10.2024]

כבוד השופטת, סגנית הנשיא זהר דיבון סגל

ע"י ב"כ עוה"ד יאסין

גזר דין

1. הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בביצוע עבירת הסעה של תושב זר השוהה בישראל שלא כדין - לפי סעיף

12א(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952 (להלן: חוק הכניסה לישראל).

2. על פי עובדות כתב האישום ובתמצית, ביום 13.3.2024 בשעה 12:20 או סמוך לכך הסיע הנאשם תושב שטחים

ללא היתר שהייה או תעסוקה כדין. באותן הנסיבות, משהתבקש תושב האזור להזדהות בפני השוטרים, הציג תושב

השטחים דרך מכשירו הנייד תמונה של תעודת זהות ובה פרטיו של אחיינו, ובעת שניסו השוטרים לברר את זהותו של

תושב השטחים, התערב הנאשם בשיחה וענה במקומו של תושב האזור אודות פרטי זהותו.

3. הצדדים לא הגיעו לכדי הסכמה באשר לעונש שראוי שיוטל על הנאשם וכל צד טען בעניין זה כראות עיניו וכמיטב

שיקול דעתו. המחלוקת בין הצדדים מצומצמת, נסובה על גבולות מתחם הענישה, ומוסכם כי העונש הראוי לנאשם

נמצא בתחתית מתחם הענישה.

טיעונים לעונש

4. המאשימה עמדה בטיעוניה על עוצמת הפגיעה הקשה בערכים החברתיים ובהם זכותה של המדינה לקבוע את

הבאים בשעריה והצורך להגן על בטחון הציבור. חומרה ייתרה ביקשה לייחס למעשי הנאשם אשר הסיע תושב האזור

בתקופת מלחמת "חרבות ברזל" והחמיר לעשות כאשר התערב בשיח בין תושב האזור לשוטרים. לפיכך, ולנוכח עמדת

המחוקק בתיקון 38 לחוק הכניסה לישראל, לפיה יש להחמיר בעונשם של המסיעים, המלינים והמעסיקים בתקופת

זו, ובהתאם לפסיקה הנוהגת, אליבא המאשימה יש לקבוע את מתחם הענישה בין 3 חודשי מאסר בפועל ועד ל 9

חודשי מאסר בפועל לצד מאסר על תנאי, קנס, פסילה בפועל ופסילה על תנאי.

5. המאשימה זקפה לזכות הנאשם את גילו ונסיבותיו האישיות, העדר הרשעות קודמות כמו גם ההודאה והחיסכון בזמן

שיפוטי, ומשכך, לדעתה, העונש הראוי לנאשם, מצוי בתחתית המתחם לו עתרה, דהיינו, 3 חודשי מאסר בפועל,

מאסר על תנאי וקנס.

6. ב"כ הנאשם בטיעונו לא חלק על הערכים המוגנים בהם פגע הנאשם אך הסתייג מהמתחם לו עתרה המאשימה בהיותו מחמיר יתר על המידה, אינו תואם את נסיבות ביצוע העבירה כמו גם את מדיניות הענישה הנהוגה, גם לא בזמן מלחמה. בתוך כך נטען כי לא מדובר בעבירת הסעה בנסיבותיה המחמירות, לא התקבלה בגינה תמורה והעבירה הנוספת שעניינה הפרעה לשוטר בכלל נמחקה מכתב האישום. כן נטען כי המדיניות בה נוקטת המאשימה בחודשים האחרונים אינה אחידה ויוצרת חוסר שיוון בענישה, וכל שינוי במדיניות צריך להיעשות בהדרגה. משכך, ובהתבסס על פסקי דין מהעת האחרונה, אליבא ב"כ הנאשם הגבול התחתון של המתחם צריך לעמוד על חודש ימים ועד 9 חודשים. 7. באשר לקביעת העונש בגדרי המתחם, הפנה ב"כ הנאשם לנסיבות המצדיקות לטעמו התחשבות וקביעת אופן ריצוי עונש המאסר בעבודות שירות. בין אלו מנה את גילו של הנאשם ונסיבותיו האישיות והמשפחתיות, העדר הרשעות קודמות כמו גם ההודאה ולקיחת האחריות. לסיום נטען כי השתת עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות עשוי לפגוע בנאשם ובעיקר בילדיו הסמוכים על שולחנו. משכך, עתר ב"כ הנאשם למקם את העונש בתחתית המתחם לו עתר, דהיינו, חודש ימים, להתחשב במצבו הכלכלי בקביעת הקנס ולהסתפק בפסילה על תנאי. 8. הנאשם ניצל את זכותו המילה האחרונה ואמר "אני מצטער, מודה שעשיתי טעות, יש לי אח שנרצח והילדים שלו אצלי. אני יצאתי להתפרנס ולא לעשות עבירות. אי אפשר בלי להתפרנס, אי אפשר לחיות. אני מבין שאסור לי להסיע שב"חים, לא ידעתי עד כדי כך, לא היה לי אף פעם עבירה כל החיים".

דיון והכרעה

מתחם העונש ההולם

9. מתחם העונש ייקבע בהתאם לעקרון ההלימה תוך מתן משקל לערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות, למידת הפגיעה בהם ולמדיניות הענישה הנהוגה, והכל בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. 10. האיסורים בחוק הכניסה לישראל באים להגן על זכותה של המדינה לקבוע את הבאים בשעריה, במטרה להגן על ביטחון המדינה והציבור, מפני הסיכון שבחדירתם של תושבים זרים שלא עברו סינון ביטחוני, לישראל. על כך עמד בית המשפט העליון ברע"פ 3173/09 פרג'ין נ' מדינת ישראל (5.5.2009) (להלן: עניין פרג'ין): "... זכותה וחובתה של מדינה לשמור על שעריה וגבולותיה מפני כניסת הזולת אליה ושהייתו בה שלא כחוק, והרי אלה זכות וחובה שעליהן לא יתכן חולק, בתחום הביטחוני ומעבר לו... אין צורך להיות מומחה בביטחון על מנת להבין, כי לשהייה בלתי חוקית אוסף מגרעות; ראשית - היא הפרת החוק, וזו רעה חולה, ולא זו בלבד, אלא יש בה פוטנציאל ברור לסיכון בטחוני, והיו דברים מעולם; ואין מדינה עלי חלד שלא תיאבק בנכנסים לשטחה באופן בלתי חוקי, לא כל שכן אם יש מהם העלולים לסכן את ביטחונה ואף סיכנהו". 11. מלבד עניין פרג'ין ראוי להזכיר את קודמיו, רע"פ 5198/01 חטיב נ' מדינת ישראל (18.1.2001) (להלן: פרשת חטיב) ורע"פ 3674/04 אבו סאלם נ' מדינת ישראל (12.2.2006) (להלן: פרשת אבו סאלם).

12. בימינו אנו, הסכנה הנשקפת לאזרחי המדינה מהכנסת שוהים בלתי חוקיים לשלום הציבור, אינה טעונה הוכחה. לדאבונו, מהשבת השחורה של השבעה באוקטובר ועד היום, אנו נמצאים במלחמה קשה על קיומנו כמדינה יהודית ודמוקרטית. כל הארץ חזית וכל העם צבא. המציאות הביטחונית הקשה בשנה האחרונה, לימדה אותנו על בשרנו עד כמה רמת הסיכון הפוטנציאלי לביצוע מעשי טרור ופיגועים על ידי שוהים בלתי חוקיים הבאים מאזורי העימות, היא גבוהה. צוק העיתים ממחיש וביתר שאת את הצורך להגן על גבולות המדינה כמו ההכרח להבטיח כי המשאבים המוגבלים של כוחות המשטרה והצבא יופנו לטיפול בראש ובראשונה למשימות הביטחון ולסיכול כניסתם של גורמים עוינים לישראל.
13. תופעת השוהים הבלתי חוקיים, לא הייתה מתאפשרת, לפחות בחלקה, אלמלא אוכלוסיית המסיעים, המלינים והמעסיקים. קבוצה זו, יוצרת במעשיה את התשתית המתאימה לביצוע עבירות השהייה הבלתי חוקית ובמעשיה ומעודדת את כניסתם של השוהים הבלתי חוקיים לתחומי המדינה, והופכת את השהות בישראל לכדאית. עסקין בעבירות שהן קלות ופשוטות לביצוע, לרוב מבוצעות מבצע כסף וטמון בהן סיכון ממשי לחיי אדם. ראו מני רבים עניין פרג'ין.
- "...המסיעים, המלינים והמעסיקים את השוהים הבלתי חוקיים, שחטאתם ... עולה משל הללו, שכן... חוטאים הם ומחטיאים את הרבים, ומכאן גישת המחוקק שהחמירה עמהם, וכך גם בתי המשפט... אוסיף את קולי לגישה המחמירה כלפי מסיעים, מלינים ומעסיקים, שהם על פי רוב ישראלים העוברים על החוק לשם בצע כסף, ולא למען פת לחם".
14. ובענייננו, הפר הנאשם את החוק ברגל גסה, על דרך של הסעתו של תושב האזור, אותו לא הכיר. ההסעה עצמה הייתה בכביש 4 ממנו אפשר בנקל להגיע למקומות רבים בארץ. הנאשם נטל על עצמו סיכון והעמיד אחרים בסכנה. הגם שכתב האישום שותק לעניין התמורה שהתקבלה בגין הנסיעה, אין לכך משמעות רבה, כיוון שיש להניח כי אדם הנוטל על עצמו סיכון כה גבוה ומסכן אחרים, אינו עושה זאת לשם שמיים.
15. אמנם, לא הוכח כי נגרם בפועל נזק ממעשיו של הנאשם אך יש לזכור כי מידת הנזק אינה נמדדת רק במבחן התוצאה אלא שיש לבחון אותה אל מול הנזק הפוטנציאלי שעלול היה להיגרם כתוצאה מכניסתו של השוהה הבלתי חוקי לישראל, בין אם למטרות ביצוע עבירות פליליות, כדוגמת עבירות רכוש שהפכו ל"מכת מדינה" או חלילה וחס לביצוע פיגועי טרור.
16. הגם שעבירת הפרעה לשוטר נמחקה מכתב האישום במסגרת ההסדר הדיוני, אי אפשר להתעלם מהתנהגותו של הנאשם בעת המפגש עם השוטרים, שיש בו ללמד הן על רמת אשם מוגברת, והן על ניסיון להתחמק מהדין. כמובן, שלו הייתה מיוחסת לנאשם עבירה של הפרעה לשוטר ההשפעה על המתחם הייתה מחמירה יותר.
17. כאמור, לנוכחותם של שוהים בלתי חוקיים במדינת ישראל ישנן השלכות ביטחוניות, כלכליות וחברתיות. אדם המסייע לשוהים הבלתי חוקיים הבאים למדינה מאזורי עימות, בין אם בהסעה ובין אם בהעסקה ובהלנה, הוא בבחינת מחולל העבירה ועלול לתרום גם אם בעקיפין לעלייה בפעילות פורצת חוק. גם אם אין בכוונת המסיע, המעסיק או המלין, לגרום לפגיעה בביטחון המדינה, לעולם אין לדעת בוודאות מהיכן מגיעים השוהים הבלתי חוקיים ומה מטרותיהם.
18. עתה נפנה לבחינת מדיניות הענישה שהייתה נהוגה בשנים האחרונות, הן בעניינם של שוהים בלתי חוקיים והן בעניינם של המסיעים, המלינים, והמעסיקים, וכן לפסיקה עדכנית, שרובה עוסקת בעבירות שבוצעו עובר לתיקון החוק, כבענייננו.

19. בעבר ובהתאם לרע"פ 3677/13 אלהרוש נ' מדינת ישראל (9.6.2024), נקבע כי מתחם העונש ההולם בגין שהייה שלא כדין בישראל למטרות עבודה לא עבירות נלוות הוא בין מאסר מותנה לחמישה חודשי מאסר הכוללים את רכיב התנאי. וכן ראו רע"פ 1195/22 זיאד אשחאדאת נ' מדינת ישראל (27.12.2022). מיד ובסמוך לתחילת המלחמה, ניכרה החמרה ברורה בענישה, ומגמה זו אושרה בבית המשפט העליון. לא ארחיב יתר על המידה, די שאומר כי ברוב המחוזות בארץ נקבע מתחם שבין חודשיים לשבעה חודשים, ואילו במחוז מרכז, המתחם המקובל הוא חודש עד שישה חודשי מאסר ורכיבים נוספים. ראו: רע"פ 8154/23 7908/23 אלנגאר נ' מדינת ישראל (27.11.2023); עפ"ג 31211-10-23 מדינת ישראל נ' אלנגאר (22.10.2023) (להלן: עניין אלנגאר); עפ"ג 37018-10-23 מדינת ישראל נ' אלחרוב (25.10.2023); עפ"ג 30176-10-23 מדינת ישראל נ' חרפוש (25.10.2023) ועפ"ג 39153-10-23 מדינת ישראל נ' אלגילי (30.10.2023).
20. לעומת זאת, על אף שבעבר בהלכת חטיב נקבע כי העונש הראוי לעבירה של הסעה שלא כדין הוא מאסר בפועל, מדיניות זו רוככה עם השנים, בעיקר לאחר בפרשת אבו סאלם. ליבת הפסיקה עניינה בעונשי מאסר קצרים, לריצוי בדרך של עבודות שירות. ברי כי אין דינו של מי שהסיע, הלין או העסיק תושב זר אחד כדינו של מי שהסיע, העסיק והלין מספר תושבים, ואין דינו של מי שעבר עבירה אחת כדינו של זה שהפר את החוק מספר פעמים. רק במקרי קיצון, העוסקים בהסעה שיטתית של מספר תושבים זרים ללא היתרים, נידונו נאשמים לעונשי מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח, וצודקת ההגנה, כי ניתן למצוא מקרים בהם הושתו על מסיעים עונשים צופי עתיד. ראו למשל, רע"פ 5094/20 זנאדה נ' מדינת ישראל (30.7.2020); רע"פ 2057/19 מרזוק נ' מדינת ישראל (21.03.2019) - העסקה והסעה; רע"פ 4062/17 אלקואעין נ' מדינת ישראל (19.6.2017); עפ"ג 64502-06-24 סאלמה נ' מדינת ישראל (15.7.2024) - יודגש כי פסק הדין עוסק בעבירת העסקה שבוצעה חלה לפני התיקון לחוק הכניסה לישראל וחלקה אחרי התיקון לחוק; עפ"ג 33354-04-24 עקל נ' מדינת ישראל (22.9.2024); עפ"ג 62378-04-24 מוצטפא נ' מדינת ישראל (23.9.2024) - ערעור על ת"פ 37379-03-24 - שעניינו הסעה של 3 תושבים זר מיום 15.3.2024 נקבע מתחם ענישה 15-3 חודשים ב"רוח החוק"; ות"פ 68098-07-24 מדינת ישראל נ' בלביליה (8.10.2024); ת"פ 63198-07-21 מדינת ישראל נ' גמעה (17.1.2024); ת"פ 12240-05-21 מדינת ישראל נ' אבו כף (29.1.2024); ת"פ 2194-08-20 מדינת ישראל נ' אלעמור (11.9.2023); ת"פ 52222-06-21 מדינת ישראל נ' ז'בארין (27.3.2023); ת"פ 43714-12-22 מדינת ישראל נ' ג'ם (7.5.2023); ת"פ 61188-12-21 מדינת ישראל נ' ג'ראמנה (24.1.2023); ת"פ 52278-10-21 מדינת ישראל נ' עבווני (29.3.2022) ות"פ 42469-06-20 מדינת ישראל נ' טחאניה (16.2.2022).
21. הצדדים שניהם התייחסו לתיקון 38 לחוק הכניסה לישראל מיום 8.4.2024 שעומד בתוקפו עד ליום 1.5.2027, שם קבע המחוקק הוראות ואיסורים שונים שנועדו לייעל את האכיפה ולהחמיר בענישה. לא אפרט את כל סעיפי התיקון כיוון שהתיקון לחוק אינו תקף במקרה דנן. אומר בקצרה כי העונשים המרבים בצד עבירות הסעה שלא כדין הוחמרו, כך שהעונש המרבי בגין עבירת הסעה "רגילה" הועמד על ארבע שנות מאסר במקום שנתיים ימים (ובכך גם שונתה הגדרת העבירה מעבירה המסווגת כעוון לעבירת פשע), ובעבירה של בהסעה בנסיבות מחמירות הוחמר העונש המרבי מארבע שנות מאסר לשבע שנות מאסר ונקבע קנס מינימלי. לעומת זאת, עבירת הכניסה והשהייה שלא כדין נותרה בהגדרתה כעבירת עוון, והעונש מרבי בגינה הוא שנת מאסר אחת. עסקינן בעונש הנחשב כקל יותר ממרבית העוונות, ובדרגה נמוכה יותר מעבירות של הלנה, העסקה והסעה שלא כדין.
22. הרי אם כן, במהלך השנים חלו תמורות בענישתם של העוברים על חוק הכניסה לישראל לנוכח השינויים התקופתיים במצב הביטחוני. הפסיקה שבתקופת הביניים, משמע, מפרוץ המלחמה ועד לתיקון החוק, מתייחסת מחד, לצורך המובהק בהעלאת רמת הענישה בשל היקף הרחב של תופעת המסיעים, המלינים והמעסיקים לנוכח צוק העיתים, ומאידך, לעיקרון המנחה שלפיו שינוי מדיניות כזו או אחר, צריך לקבל ביטוי, לפחות בתחילת הדרך, בענישה זהירה, מתונה והדרגתית, תוך התחשבות בעיקרון אחידות הענישה. (בהקשר להחמרה הדרגתית בענישה ראו מיני רבים: ע"פ 4603/17 דוד אדרי נ' מדינת ישראל (16.7.19)). על כל זאת, גם ההגנה אינה חולקת.

23. כאן גם המקום לציין כי על אף שיש צדק מסוים בטענת ההגנה לפיה מדיניות המאשימה אינה שוויונית, לא ארחיב בדבר, הטעם העיקרי לכך נעוץ בעובדה הפשוטה לפיה עד לתיקון החוק, הערכאות הדיונית לא קיבלו את עמדת המאשימה לפיה מתחייב מתחם ענישה שתחילתו וסופו במאסר בפועל, ופסקי הדין שפורטו לעיל, מדברים בעד עצמם.
24. לא זו בלבד, הגם שבפרקטיקה קיים הבדל, שאינו ניתן להכחשה בין דרכי ריצוי עונש מאסר - בבית האסורים או בעבודות שירות, והגם שניתן להעלות על הדעת מקרים בהם חומרת העבירה היא כזו שגם עונש מאסר לתקופה קצרה, ראוי לרצותו במאסר ממש וזאת מחמת נסיבות ביצוע העבירה, בניגוד למאשימה, במקרה הפרטני, סבורני כי השלב הנכון להכריע בדבר אופן ריצוי עונש המאסר הוא בשלב השני שעניינו גזירת הדין, כמובן בכפוף לכך שמשך המאסר, כבעניינו, מאפשר זאת.
25. נזכיר כי מבחינה משפטית גרידא, עבודות שירות אינן אלא דרך ריצוי עונש מאסר בפועל ומדובר באותו סוג עונש. לא בכדי הדין אינו מכיר ב"חס המרה" בין מאסר ממש לבין מאסר בדרך של עבודות שירות באופן אשר עשוי לבטא את ההבדל הקיים בין אופני ריצוי עונש המאסר (ראו: הוראות סעיפים 51א-יב לחוק העונשין התשל"ז 1977; וכן ראו, למשל, רע"פ 9961/06 ישעיהו טבגה נ' מדינת ישראל (4.12.2006); רע"ב 10509/06 פרידמן נ' שירות בתי הסוהר (4.2.2007) רע"פ 642/14 יצקוב נ' מדינת ישראל (10.3.2014); רע"ב 8220/19 מדינת ישראל נ' הישאם (13.7.2020) ורע"פ 624/22 פלוני נ' מדינת ישראל (26.1.2022).
26. עוד נזכיר כי עקרון ההלימה מביא בחשבון את חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ואת מידת אשמו של הנאשם. בעוד שבניגוד לטעות הרווחת בפרקטיקה, שני השיקולים שעניינם הרתעת היחיד והרבים יובאו בחשבון רק בשלב השני, שעניינו גזירת הדין בגדרי המתחם (ראו: סעיפים 140' וסעיף 140' לחוק העונשין).
27. לפיכך, באם נאמץ את המתחם שהציעה המאשימה, ומכיוון שמדובר בעבירה שהיא נפוצה למדי, המבוצעת פעמים רבות על ידי אוכלוסיית נורמטיביות, ומבלי לקבוע מסמרות, לא מתקיימים בעניינם שיקולי שיקום המצדיקים סטייה ממתחם הענישה, וכאשר שיקולי צדק שמורים למקרים חריגים וקיצוניים, עלולה להיווצר תוצאה של "מאסר חובה", ולגרור לעלייה ניכרת במספר הכלואים בישראל. אין צורך לומר כי גם לכך עשויה להיות השפעה שלילית מזיקה. אפנה בעניין זה לממצאי הוועדה הציבורית לבחינת מדיניות הענישה והטיפול בעבריינים - דו"ח וועדת דורנר (2015).
28. כנקודת מוצא, מתחם ענישה אינו יכול להיות קשיח וצר, באופן שעלול לייצר רמת ענישה שלא יכולה להתקבל במקרים עתידיים או מופרזת בחומרתה. מתחם הענישה לעניות דעתי, צריך להיות רחב מספיק, תוך השארת "שולים" של ביטחון, כדי להתאים לקשת של נאשמים בעלי נתונים שונים, לחסות בגדרו. קביעת מתחם צר וקשיח מידי כעתירת המאשימה, עלול להיות בלתי אפשרי או בלתי צודק להחלה מקום בו קיים שוני משמעותי בין הנתונים האישיים של מבצעי אותו מעשה עבירה בדיוק. משכך, הגבול התחתון צריך לאפשר גמישות סבירה להתחשבות בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה.
29. לאור כל האמור, בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירה, מידת הפגיעה בערכים המוגנים שאינה מבוטלת, ובהתחשב במדיניות הענישה הנהוגה בתקופת המלחמה וערב התיקון לחוק, מתחם הענישה ייקבע בין 3 חודשים ועד ל- 12 חודשים, מאסר על תנאי, פסילה בפועל ועל תנאי.
30. הגם שהגבול העליון שנקבע על ידי מחמיר מעתירת המאשימה, אין לכך משמעות רבה לעניינו, הואיל והצדדים הסכימו כי יש למקם את העונש בתחתית המתחם. כך או כך, קביעת גבולות המתחם היא קביעה נורמטיבית ערכית של בית המשפט, מצויה בסמכותו ובשיקול דעתו ואינה נסוגה מפני שיקול דעתה של המאשימה.

31. בנוסף, מכיוון שלרוב, המניע לביצוע עבירות מעין אלו הוא כלכלי גרידא, יש הצדקה להטיל קנסות כבדים כדי לפגוע במוטיבציה הכלכלית שבבסיס העבירה וללמד כי אין כל תועלת בביצועה. מתחם הקנס בענייננו, ייקבע אף תוך התחשבות במצבו הכלכלי של הנאשם בין 2,500 ועד 7,500 ₪.
- גזירת העונש המתאים לנאשם
32. הצדדים מסכימים כי יש למקם את העונש בתחתית המתחם, אך למען הסדר הטוב, יפורטו בקצרה הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40'א' לחוק העונשין), ומצדיקות התחשבות.
33. הנאשם יליד 1994 נשוי, אב לארבעה ילדים, שניהם מהם אחייניו אותם אימץ לאחר שאחיו נרצח (טענ/1). בהשכלתו השלים הנאשם 12 שנות לימוד, עובד בתחום משאבות חול כעצמאי משך כשמונה שנים. אין לחובת הנאשם הרשעות קודמות בתחום הפלילי, אך ישנן הרשעות בתחום התעבורה (טענ/1). הנאשם נעצר בתיק זה, כעבור יומיים שוחרר ללא תנאים מגבילים ורישיון הנהיגה שלו נפסל למשך 45 יום. הגם שנכונה אני לקבל את טענת ההגנה שלפיה הטלת עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות עשויה לפגוע בנאשם ובסמוכים על שולחנו, אולם ברור כי פגיעה זו היא אינהרנטית לרבים שנמצאים במצבו וכשלעצמה לא יכולה לפטור מעונש המתחייב מן העבירה שבה הורשע ובנסיבותיה המחמירות.
34. הגם שאף עומדת לזכותו של הנאשם, הודאתו ונטילת האחריות כמו גם החיסכון בזמן ציבורי. ספק רב בעיניי האם יש בכל אלו, להצדיק את קביעת העונש בתחתית המתחם. זאת מכיוון שלמרבה הצער, הנאשם אינו הראשון שחוטא בעבירות מעין אלו, והוא גם אינו האחרון. משום שרבים מתפתים לעבור על החוק, נוטלים סיכון מיותר משיקולים כלכליים גרידא תוך העמדת הציבור בסכנה, יש להעניק משקל בכורה לשיקולי הגנה על הציבור תוך מתן משקל ממשי לשיקולי הרתעת היחיד והרבים (סעיפים 40'ו' וסעיף 40'ז' לחוק העונשין).
35. אין צורך לשוב ולחזור על האינטרס הציבורי המובהק במיגור התופעה של הסעה, הלנה והעסקה של שוהים בלתי חוקיים, שהפכה לנפוצה ומסוכנת מאוד, במיוחד במצב הביטחוני בו אנו שרויים. הרתעה היא בבחינת צו השעה. עם זאת, לנוכח עמדת המאשימה, בית המשפט לא ישים עצמו יותר קטגור מהקטגור.
- תוצאה
36. בהינתן המקובץ לעיל אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:
- א. 3 חודשי מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות בהתאם לחוות דעת הממונה על עבודות שירות מיום 16.6.2024. הנאשם יתייצב ביום 1.12.2024 בשעה 8:00 במשרדי הממונה במפקדת מחוז מרכז של שב"ס. הנאשם מוזהר כי עליו לעמוד בתנאי ההעסקה ובדרישות הממונה, לרבות בדבר איסור צריכת אלכוהול, וכי כל חריגה מהכללים עלולה להביא להפסקת עבודות השירות וריצוי יתרת עונש המאסר מאחורי סורג ובריח.
- ב. 6 חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור בתוך שלוש שנים עבירות על פי חוק הכניסה לישראל.
- ג. קנס בסך 3,000 ₪ או חודשיים מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-5 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 1.1.2024 ובכל 10 בחודש שלאחריו. לא ישולם איזה מהתשלומים במועדו, תעמוד יתרת הקנס לפירעון מיד.
- מוסבר לנאשם כי ניתן לשלם את הקנס כעבור שלושה ימים מיום מתן גזר הדין לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגביה באחת מהדרכים הבאות: (-) כרטיס אשראי באתר המקוון של רשות האכיפה והגביה www.eca.gov.il; (-) מוקד שירות טלפוני בשירות עצמי (מרכז גביה) *35592 או בטלפון *35592-*****; (-) במזומן בכל סניף של בנק דואר בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברים).
- ד. אני פוסלת את הנאשם מלקבל ומלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים, בניכוי ימי הפסילה שהוטלו בהליך המעצר. הפסילה תימנה במצטבר לכל פסילה אחרת שטרם סיים לרצות. הוסברה לנאשם חובתו בהפקדת רישיונו במזכירות בית המשפט. לא יופקד הרישיון, תחל הפסילה במועד שנקבע לעיל, אך לא תימנה כל עוד לא יופקד הרישיון ולכן לא תסתיים.
- ה. הנאשם יפסל מלקבל ומלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים, ואולם הנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם יעבור בתוך 3 שנים עבירות על פי חוק הכניסה לישראל.
- זכות ערעור כחוק.
- צו כללי למוצגים.
- ניתן היום, כ"ז תשרי תשפ"ה, 29 אוקטובר 2024, במעמד הצדדים.